

ת"פ 10319/08/17 - מדינת ישראל נגד פראס חוויס (עציר),

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10319-08-17 מדינת ישראל נ' חוויס(עציר)

בפני	כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
בעניין:	מדינת ישראל
	באמצעות פמ"י פלילי
	נגד
	פראס חוויס (עציר),
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד מחמד מחמוד

גזר דין

הנאשם שלפניי הורשע על-פי הודאתו בעובדות ובעבירות שפורטו בכתב אישום מתוקן.

כתב האישום

מעובדות כתב האישום עולה כי על רקע אירועי הר הבית מאותו חודש (רצח שני שוטרים), ביום 21.7.2017 אירעה התפרעות בשכונת א-טור בירושלים בהשתתפות עשרות מתפרעים שיידו אבנים, שברי קרמיקה ובקבוקי תבערה לעבר שוטרים, ממרחק של כ-40-50 מטרים. חלק מן האבנים פגעו בשוטרים או בסמוך אליהם. במהלך ההתפרעות, הנאשם עמד על גג מבנה יחד עם נוספים שיידו ממנו אבנים ובקבוקי תבערה לעבר השוטרים. באותה הזדמנות יידה הנאשם אבן אחת לעבר השוטרים. לכן הורשע הנאשם בעבירות של השתתפות בהתפרעות וניסיון תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות בצוותא.

תסקיר

הוגש בעניינו של הנאשם תסקיר. מהתסקיר עולה, כי מדובר באדם כבן 33, נשוי ואב לילדה, כאשר הוא מצפה ללידת ילד שני בקרוב. טרם מעצרו עבד כשכיר בתחום האינסטלציה. הוא סיים בית ספר לאחר 9 שנות לימוד ויצא לעבוד בשלב מוקדם בחייו כדי לסייע בפרנסת משפחתו שידעה מצוקה כלכלית. הוא שמר על יציבות תעסוקתית. לחובתו 3 הרשעות קודמות גם בעבירות רלבנטיות על רקע לאומני לרבות בעבירות נשק ותקיפת שוטרים. אשר לביצוע העבירה, הנאשם הביע לפני שירות המבחן חרטה על מעשיו, והסביר כי בשל מות בחור שהתגורר בשכונתו, התלהטו היצרים והייתה אווירת נקם באזור, ומעשיו לא היו פרי תכנון והוא אף לא היה רעול פנים בעת ביצוע המעשים. שירות המבחן סבר לנוכח מכלול הנתונים, כי הנאשם נוטה להיגרר אחר סביבתו ונוטה לטשטש דפוסי התנהגות בעייתיים. לדעת שירות המבחן הנאשם מתקשה לרסן את דחפיו, ומעצרו או מאסריו הקודמים אינם מהווים גורם מרתיע עבירו, הגם שהוא שואף לנהל אורח חיים נורמטיבי. שירות המבחן סבר, כי הנאשם אינו לוקח אחריות ממשית על העבירה ולכן נמנע

מהמלצה שיקומית, והמליץ על ענישה מוחשית ומציבת גבולות.

עבר פלילי ומאסר מותנה

לחובת הנאשם יש 3 הרשעות קודמות. הרשעה אחרונה משנת 2015 בעבירת סמים והפרעה לשוטר בגינה הוטל עליו מאסר של כחצי שנה, וכן הוטל מאסר מותנה של 30 יום בגין עבירה של הכשלת שוטר (ת"פ 8181-08-14, מיום 25.11.2015 - להלן - **תיק התנאי**); הרשעה נוספת משנת 2007 בעבירות על רקע לאומני (נשק וניסיון הצתה, ניסיון תקיפת שוטר) בגינה ריצה מאסר של 13 חודשים, והרשעה משנת 2003 בעבירת גניבה.

הטיעונים לעונש

כל צד טען לעונש.

המאשימה מבקשת להשית על הנאשם עונש של 21 חודשי מאסר בפועל, בהתבסס על מתחם ענישה שבין 12 - 30 חודשי מאסר בפועל בהסתמך על פסיקה שהוגשה. כמו-כן מבקשת המאשימה להפעיל מאסר מותנה של-30 ימים שהושת על הנאשם בתיק התנאי וזאת במצטבר, בטענה כי מדובר בתנאי בר-הפעלה. בהקשר זה מפנה המאשימה להלכה שנקבעה ב-ע"פ 49/80 **מסילתי נ' מ"י** (מיום 16.6.1980) (להלן - **עניין מסילתי**) וכן לרע"פ 296/17 **חאג' יחיא נ' מ"י** (מיום 15.3.2017). כמו כן נתבקשתי להטיל עונשים נלווים של מאסר מותנה וקנס.

הסניגור מבקש להסתפק בעונש 8 חודשי מאסר בפועל בהתבסס על מתחם שחלקו העליון 15 חודשים.

אשר למאסר המותנה, הסניגור טען כי אין מקום להפעיל את המאסר המותנה, שכן יסודות העבירה ונסיבות ביצועה (תיק סמים) שונות לגמרי מהנסיבות הנוכחיות.

כל צד תמך עמדתו בפסיקה.

קביעת מתחם הענישה

מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר למידת הפגיעה בערך המוגן - עצם ההשתתפות באירוע אלים רב משתתפים כפי שתואר, יש בה חומרה, בוודאי לנוכח הסכנה המוחשית הנשקפת לכוחות הביטחון וליתר המצויים בשטח ההתפרעות.

לפי סעיף 40ט', בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה אשר להן רלבנטיות לקביעת המתחם, יש לשקול את אלה: כפי

שעולה, בין היתר מן התסקיר, אין מדובר בעבירה מתוכננת; הנאשם שהה על גג ביחד עם אחרים והנזק שיכול היה להיגרם מזריקת אבן מגובה על כוחות הביטחון יכול היה להיות חמור ביותר; ההתפרעות עצמה היתה במדרג חומרה בינוני לכל הפחות, לנוכח היקפה ומאפייניה; הנאשם היה בסערת רגשות ובכל זאת לא נמנע מביצוע המעשים הגם שיכול היה לעשות כן בהיותו אדם בוגר ומנוסה.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת - מפנה לגזר דין שנתתי בת"פ 10131-08-17 מ"י נ' **אבו גנאם** (מיום 16.11.2017) שם עמדתי על הפסיקה הנוהגת בעבירות מסוג זה. לרוב מוטלים עונשי מאסר ממשיים שאינם פוחתים מ-5 חודשים. בהקשר זה מפנה לעפ"ג (י-ם) 3148-02-16 מ"י נ' **ג'ועבה** (מיום 24.2.2016), שם נקבע מתחם שבין 8 ל-20 חודשים בנסיבות חמורות יותר; עפ"ג (י-ם) 30191-02-15 מ"י נ' **אגרוף** (31.3.2015), שם נקבע בנסיבות דומות מתחם שבין 7 ל-11 חודשי מאסר ונגזרו בפועל 11 חודשים לאדם בעל עבר פלילי ותנאי (העונש שנגזר לא כלל את המאסר המותנה שהופעל); עפ"ג (י-ם) 21523-08-15 מ"י נ' **ענאתי** (מיום 14.10.2015), שם נקבע מתחם ענישה של בין 6 ל-15 חודשי מאסר בנסיבות דומות מאוד, והעונש הוחמר ל-6 חודשי מאסר בפועל. אימצתי מתחם זה בתיק שנסיונותי דומות - ת"פ 17526-04-17 מ"י נ' **בדר** (מיום 10.9.2017) שם גזרתי על נאשם 10 חודשי מאסר בפועל. כפי שכבר ציינתי בפרשה אחרת, אני סבור כי ההפניה לעניין **נג'אר** (ע"פ 4324/16 נג'אר נ' מ"י, מיום 31.7.2016) אינה במקומה הואיל ומדובר בתיק שנדון בבית המשפט המחוזי כערכאה ראשונה. כמו כן הפסיקה שהגיש הסניגור מדברת על מקרים ללא עבר פלילי.

מתחם הענישה - בהינתן כל האמור, אני סבור כי מתחם ענישה בין 6 חודשי מאסר ל-15 חודשי מאסר ראוי ונכון.

לפי סעיף 40"א, ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: לנאשם עבר פלילי רלבנטי ושירות המבחן מצא כי מאסרים ומעצר אינם מרתיעים את הנאשם מלעבור עבירות; הגם שהנאשם הודה, הוא לא נטל אחריות באופן כן ואמיתי כפי שעולה מהתסקיר; הנאשם אב לילדה קטנה וצפוי להיות אב בשנית (הוגש מסמך רפואי), ובוודאי שמעצרו ומאסרו גורמים נזק למשפחתו בהיותו מפרנס יחיד.

המיקום במתחם - לנוכח הנסיבות שמניתי, יש למקם את הנאשם בחלקו האמצעי-עליון של המתחם.

מאסר מותנה

שמעתי את טענות הצדדים לעניין הפעלת המאסר המותנה. בעניין **מסילתי** נקבע, תוך הפניה לפסיקה מוקדמת יותר של בית המשפט:

" 'כאשר קובע בית המשפט כי פלוני לא רצה עונש מאסר אלא אם יעבור עבירה לפי סעיף מוגדר בחוק, הרי יופעל התנאי לא רק כאשר הנאשם יעבור מחדש עבירה וזה לזו שפורטה בתנאי, אלא גם אם יעבור כל עבירה אשר המעשה, הניסיון או המחדל המוגדרים בה כוללים את היסודות של העבירה המפורטת בתנאי... הטעם להלכה זו נעוץ במטרה העונשית הניצבת ביסוד המאסר על-תנאי. המחוקק ביקש ליתן לנאשם הזדמנות. התנאי יופעל רק עם הנאשם לא למד לקח, חזר לסורו, ובהתנהגות הפלילית חזר ועבר את עבירת התנאי. מכאן מתבקשות שתי מסקנות הנוגעות לענייננו: ראשית, המבחן להפעלת התנאי אינו מבחן טכני-פורמלי, אלא מבחן

מהותי-ענייני. השאלה אינה אם הנאשם הועמד לדין והורשע בעבירה המפורטת בתנאי.. אלא השאלה היא אם התנהגותו הפלילית של הנאשם (עליה הועמד לדין והורשע) מקיימת את היסודות של עבירת התנאי" (עניין **מסילתי**, ס' 3).

בענייננו, עבירת התנאי נוגעת ל"הכשלת שוטר". הן בעבירה זו לפי סעיף 275 לחוק העונשין, והן בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274, האלמנט המשותף הוא השמת השוטר כמטרה בהיותו "ממלא את תפקידו". מכאן שהמבחן המהותי חל בענייננו ויש להפעיל את המאסר המותנה.

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 9 חודשי מאסר בפועל לריצוי מיום מעצרו;
- ב. מפעיל במצטבר את 30 ימי המאסר המותנה שהוטלו על הנאשם בתיק התנאי, כך שבסה"כ ירצה הנאשם 9 חודשים ו-30 ימים בניכוי ימי מעצרו;
- ג. 6 חודשי מאסר, שלא ירוצו אלא אם יעבור הנאשם כל עבירה כלפי שוטרים וכן עבירה של השתתפות בהתפרעות, וזאת בתוך שלוש מיום שחרורו;
- ד. התחייבות בסך 10,000 ₪ או חודש מאסר תמורתה אם לא תיחתם, שלא לעבור את העבירות בהן הורשע וכל עבירה כלפי שוטרים במשך שנתיים מיום שחרורו. הובהר לנאשם שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם יעבור את העבירה בתוך התקופה שצוינה, ביהמ"ש שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס.

שב"ס ידאג להחתים את הנאשם כבר כעת על ההתחייבות, לפני החזרתו לכלא.

ניתן היום, ל' כסלו תשע"ח, 18 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.